

Szovátán. Öt gyermeke volt, négy leány, Emma, Ilona, Katalin, Erzsébet és egy fiú, Dezső. Id. Szenkovits Dezső első felesége a gyergyószentmiklósi örménykatolikus Zárug Katalin volt, aki korán elhunyt. Öt gyermekét második felesége, Keszler Irma segítségével nevelték fel.

Közülük a családnevet és a családi foglalkozást továbbvivő, a szovátaiak szerint legszimpatikusabb, a vásárlókkal közvetlen stílusú Szenkovits Dezső (1911-1981) a szovátai Fogyasztási Szövetkezetben alapembernek számított. Tudta mindig, hogy mi a hiánycikk az üzletben, miből mennyit kell megrendelni. A Robot nevű üzletbe betérő vásárló áru nélkül, üres kézzel szinte sohase tudott távozni. A vásárló otthon is meg volt győződve, hogy sikeres volt betérése az üzletbe, jó alkatrészt, szép bútort vásárolt. Felesége, a szintén kereskedő családból származó Forschpecher Rezsín megjárta Auschwitzot, megmenekülését kitartásának és pontos munkájának köszönhette. Hazatérte után ment férjhez Szenkovits Dezsőhöz. Házasságukból két gyermek született, Magdolna (1949), kereskedő, Szovátán él, akárcsak a faipari technikumot végzett testvére, Dezső (1950). Magdolna Rózsa Imre topográfus felesége, két gyermekük született, Rózsa Imre Sándor (1978) és Lászlóné Rózsa Magdolna (1980), mindketten térképészek. A nagyapját, az édesapját, önmagát és a fiát is Dezsőnek nevező utód Maruzsán Mária tanárnővel kötött házasságából két gyermek született, a családban így már a negyedik generációt képviselő Szenkovits Dezső (1975) Kolozsváron élő filozófus, és Varga Katalin (1980) Budapesten élő tanítónő.

Az 1880 és 1963 között élő Szenkovits Dezső négy leánya közül a legidősebb, a második gyermekként születő szovátai kereskedő, családot sohasem alapító Emma (1913-2002). A második leány Ambrus Sándorné Szenkovits Ilona (1915-2002) szovátai kereskedő, egy leányt szült, Ambrus Máriát (1949), foglalkozása természetesen kereskedő. Szabó Andrással kötött házasságából (1969) két fiúk született, András (1970) villanyszerelő és Szabó Sándor (1971) asztalos. Andrásnak két fia van, Mátyás (1998) és Szilárd (2001), Sándornak egy leánya, Krisztina (1999). A harmadik leány, Bogdán Béláné Szenkovits Katalin (1919-1987) szovátai kereskedő, akinek két leánya született, Musca-né Bogdán Katalin (1939) könyvelő és Bogdán Lívia (1950) kereskedő. Előbbinek egy fia, Tihamér (1964) jogász, utóbbinak egy fia Ungureán Zoltán (1971), asztalos és egy leánya, Ungureán Tímea (1979) elárúsító. A negyedik, és egyben a legfiatalabb gyermek, Fazakas Gyuláné Szenkovits Erzsébet (1921-1999), szovátai kereskedő. Egyetlen leányuk született, az Erzsébet nevet öröklő orvos (1944), a kolozsvári orvosi egyetem előadó tanára. Fia, dr. Parasca Olivér (1970) orvos, akinek két fia van, Parasca David (1995) és Parasca Dominic (1996).

*Fekete Árpád
Szováta
(folytatjuk)*

*Gyorsjelentés (helyett erdélyi lábjegyzetek), avagy
Egyhetes, személyes mozaik*

(A mozaik úgy születik, hogy színes hasábokat ültetnek egymás mellé a kötőanyagba. Nem lapokat - azt padlóburkolásnak nevezzük - hanem hasábokat, amelyek többnyire legalább olyan mélyek, vagy „magasak”, mint amilyen szélesek.)

Bence-napi színek s még valami

Szombaton délben éppen Nagyváradot járjuk, s érdemes, hiszen ez a magyar szecesszió fővárosa, persze, Ady Endre városa is. Kiderül, hogy amúgy éppen Bence napja van. Eszembe is jut rögtön a híres vers, a Séta bölcsőhelyem körül első versszaka:

Ez itt a Bence, látod-e?:
Szelíd, széles domb s méla lanka,
Tán klastrom állt itt egykoron,
Bence-nap éjén ködtorony
Fehérlik s kong sülyyedt harangja.

A költő múzeumát persze megnézzük s Lukin László vezetésével énekelünk is, első alkalommal.

Erdélyi körútunk utolsó napján is Váraddá megyünk majd s mielőtt átlépjük a határt, a Kiss Stúdió Színházban megnézzük a remek színészházaspár Wass Albert-összeállítását, amely emberi sorsról, életről, Erdélyről szól. Küldetéses emberpár Kiss Török Ildikó és Varga Vilmos. Előadásaikat nézve könnyű ezt észrevenni s leírni; bizonyosan sokkal nehezebb vívódva, küszködve megvalósítani, amint azt ők ketten teszik. Kilenc éve működik a színházacska otthon, járja a szórványfalvakat és külföldet. Mint műsorfüzetükben írják, fellépéseik színhelye volt már Budapest, Frankfurt, Érd, Köln, Nürnberg, München, Csongrád vagy éppen Szlovénia.

Első nap aztán tovább gurulunk, Magyarremete felé. Itt a falu s a templom sorsáról a harangozó mesél: elmondja például, hogy ha meghal valaki s a család úgy kéri, emlékére ők is (a református templom), a baptisták is, meg az ortodoxok is egyaránt meghúzzák a harangot.

Aztán egy jóízű, igencsak képszerű mondat a lendületesen emlékező harangozó szájából:
- 1980-81-ben a patak kiáradt és megtombolta a falut.

Egy „háromszín”-mozaikhasáb

Házigazdánk fiatal házaspár s kicsi, ötéves fiacskájuk, keményfejű, sűrű legényke. Öntudatosan s mégis tisztelettel beszél a szüleivel. Látszik, hogy otthon érzi magát: körülveszi édesanyja, édesapa s a gyermek tudja, hogy ők maguk szomszédostul a világ, az egész világ.

A bihari Kőröstárkány igazi, modern életű falu, a kertek alján fóliasátorban zöldséget, paprikát, paradicsomot s mit természetnek, aztán a szép, jóízű árút viszik Nagyváraddá s ide-oda. Csendes és illendően sötét az éjszaka, ezerszer annyi csillagot látni itt, mint akár Budapesten, akár a Balaton mellett, akár a Mecsekben.

Első este a kivételesen nagy melegben ülünk a verandán s kicsi Norbinak mondjuk Weöres Sándor csupa-dallam versét, a Bóbitát.

- Ezt meg fogjuk tanulni! - mosolyog az anyja, aki óvónő. A fiúcska („utolsó éves” óvodás) másnap este ajándékozni akar minket: markában két rágógumi, egy piros és egy fehér gömb. A kincsei. Ezekkel kínál gyermeki bizalommal, s emlegeti a tegnapot, hogy „Bóbitamese...”
A rágógumit persze nem fogadjuk el, de Kati előhúzza egy kicsi szelet csokit, amely történetesen zöld csomagolású.

- Inkább én adok neked valamit.

A gyermek boldog, büszkén tartja anyja elé a markát. A fiatalasszony azonnal rákérdez:

- Milyen színek vannak a kezedben? - Hát ez a piros, meg ez a fehér... és most ez a zöld is.

- S akkor ez együtt mi?

A gyermek bizonytalankodik, édesanyja oktatja:

- Ez piros-fehér-zöld, vagyis a magyar zászló. Ez a mi színünk.

Éjszaka az udvaron évek óta először bámulhatom a Tejutat, hiszen olyan kicsi a környéken a fényszennyezés. Szinte látom, amint Csaba királyfi kardvillogtatás nélkül, mosolyogva léptet alá s fel a Hadak Útján, saját patkója évezredes nyomaiba lépve. Tán éppen Kőröstárkány felé igyekeznek.

(Mozaik: ha a kis, színes foltok együttesét kellő távolságból szemléljük, egész kép, sokatmondó, együttes hatás látható. Akad olyan mozaikhasáb, amelybe laparanyat égettek s úgy csillog, de akad aggodalmat keltő, zavaró ábra is.)

Egy mozaikszín: az alap

A turista általában „leereszkedik a magasból”. Néhányszor mi is magasan vagyunk, szép, nagy autóbusszal érkezünk. Reggel (vagy este) zuhanyoztunk.

Lehajolunk a gyökerekhez. Néha döbbenet vesszük észre, hogy a valóság elemei, amiket látunk, nem olyanok, amilyennek - néha túl hangosan - hirdetik. Persze, ha egyáltalán odafigyelünk arra, amit valóban látunk. Ilyenkor aztán elkezdünk kutatni a bűnös után, aki miatt a valóság más, mint azt nekünk hirdették.

(A bűnöst persze meg is találjuk, ez kötelező. Másként hogyan is oldanánk fel a keserű ellentmondást önmagunkban, hogy más a valóság, mint amit a fölkenetek mondanak?)

Nos, így gurul az autóbusz végig Erdély egy részén, a bihari szórványban s a székely (udvarhelyi, csíki s háromszéki) magyar tömbökön át. Aztán az út során néha bizony exportáljuk magyarországi, belpolitikai pártsérelmeinket és konok meggyőződéseinket. Megesik ez Gorzafalván is, amely már a gyimesi hágón túl, Moldvában fekszik.

A falu igazán s lelkileg inkább Románia, mégha él is ott még magyar csángó, aki román és oláh cigány környezetben egykori, felejtődő nyelvét sokszáz évvel ezelőtti idiómában használja. Ha még használja. Itt aztán tényleg az a gond, hogy van-e százezer lej, (ami körülbelül 750 forintnak felel meg), s van-e iskola, van-e, aki tanítson benne. Nincs, sok helyütt nincs. Sok helyütt az sincs, aki tanuljon benne.

Gorzafalván köröskörül szinte ordít az anyagi és lelki nyomor.

Akad azonban Budapestről jött, agitprop indíttatású autóbuszlakó, aki a falusi utcán megállítja a szembejövő gyermeket s kérdőre vonja, hogy az miért nem tud magyarul. Vajon, miből táplálkozik némely honfitársamban ez az enyhén szólva is „birodalmi” szemlélet?

Átmegyek a vízmosásos falusi út másik oldalára, mintha nem is ugyanarról a buszról szálltunk volna le. A lelkem mélyén pedig tudom, hogy nem menekülhetek: végülis Budapestről érkezünk. Szép hazánk szép fővárosának szép sértettsége és bornírtsága egyeseket beborít, mint egy kikezdzhetetlen magzatburok.

Színek a természetből

Mézged - vagy Mézes - határában felbandukolunk a Czárán-barlangig s elszántabbak Szarka Györggyel az élen meg is járják a sötétet. Bizonyára biztos irányítást s érdekes magyarázatokat kaptak a szíve szerint barlangász vezetőtől.

Mi többiek addig a napfényen belegabalyodunk egy kecskenyájba, aztán élvezzük a gyönyörű bihari tájat. Igen jó hangulatú az erdőszéli szalonnasütés, amelynek a vége felé Lukin tanár úr keményen megénekelte a csoportot.

Még egy „peštera” vár aznap (csak érdekesség: ez a román névszó a szláv „pjestyera”, „pjecsara” származéka - s mielőtt ebből bárki messzi következtetéseket vonna le, vegye észbe, hogy a magyar „barlang” viszont az ugyancsak szláv „berloga”, „barlog” utóda). A kiskohi Medvebarlangra a helyi márványbányában végzett robbantás révén véletlenül bukkantak 1975-ben. A felső szintje úgy 800 méter hosszan szépen kiépítve, jó világítással járható s indulásra készen már az autóbuszon ülünk, amikor megismerjük Curta Traian urat, aki elsőként járt a barlangban. Átlagos ruházatú, mosolygós öreg. Vajon, ha vagy másfélezer kilométerrel nyugatabbra fedezi fel a szép cseppkővilágot, akkor most milliomos?

Erős mozaikhasáb: nem omlik reggelre...

Déván ezúttal csak átfutunk, a várat mellőzzük. Arra szakítunk időt, hogy az immár híressé vált ferencrendi kolostorba látogassunk. A nagy szervező, sokszáz gyermek atyja, Bőjte Csaba éppen pénzért ügyködik valamerre, de az iskolarendház kerengőjében Szilvay Ingrid elmondja a tizenkét kőmies balladáját s énekel szépen, az iskola igazgatónője pedig ismerteti a több intézményből álló nevelde felépítését, működését... és gondjait.

Sokan adnak támogatást, mások tervezik s tudom, hazatérve be is tartják a szavukat. Az utcán - vakáció lévén - jóarcú, bizalmas szemű gyermekek játszanak. Két perc alatt barátnőt is szerzek; a kicsi leányka labdázás címén jól megfuttat, s amikor az autóbushoz érünk, megkérdezi:

- Mikor jössz megint?

A különálló hasáb

Régi szászok sokszáz éven át taposták a Mária templom kőpadlóját Nagyszebenben. A két pados között szinte nehéz a járás, annyira kivályúsodott a kő. A nagy, gótikus épület egyébként a századok alatt furcsán, meglepően, kórusát kissé zegzúgosra bővítették.

Az erdélyi történelem során gyakorta áradt ebből a városból rossz íz, hiszen mindig a fellengzős szász elzárkózás központja volt s főként a Generalkommandóé, amely bécsi meghagyásból irányította-sújtotta-nyirbálta a székelységet, mint hadköteles határőrnépet. Aztán a szászok elmentek az első, s végképp a második világháború után, hogy jobban éljenek. Maradtak az épületek, az erősnek és gazdagnak épített város megannyi palotája, temploma, városfala, amelyekre újabban - ismerjük el: szép eredménnyel - igen sokat költenek az évtizedek óta német állampolgárrá lett egykori lakók.

Mozaikhasáb a szépségekről, nyelvészeti színekkel

Az EÖGYKE sokéves jó szokása az Otthonról haza elnevezésű erdélyi körutazás, amelyet doktor Szarka György vezet sok tudással, meggyőződéssel és hatalmas háttéranyaggal. (Ezúttal szándékosan nem fraternizálok. Éveken át igen sokan megismerték s megtanulták becsülni „Gyuri bácsit”. Igen, ő szinte már intézmény. De most senki ne vegye merevségnek, ha így említem, a teljes nevén, tudományos címével együtt.)

Enlaka-Énlaka a szépségek egyik csúcsa. Vita volt köztünk, e lap hasábjain is tükröződött, hogy Enlaka vagy Énlaka... Végül Murádin László kolozsvári nyelvész helységnév-etimológiája adta a megoldást, amit éppen Gyuri bácsi olvasott fel. Magam úgy tanultam ízig-vérig háromszéki, örménymagyar, erősen hagyományörző édesapámtól, hogy az bizony Enlaka. Szarka György bizonyította, hogy még a helybeliek is Énlakának írják. Murádin László cikke a kedves-szamar népi etimológiát („én itt lakom” s ezért Énlaka) igazítja ki: az Ien nevű birtokos területe, vagyis Ienlaka, tehát Enlaka s mára lett Enlaka. (Az Ien utónevét egyébként angol nyelvterületen, ha ritkán is, máig használják.)

De lám, a mai írás mellett ott a templom mennyezetén a festett kazetta latin nyelvű felirata: Jenlakens et Martonosien - a jenlakaiak és martonosiak. (Martonos a szomszéd falu.) S lám, Orbán Balázs Udvarhelyszék leírásában, 1868-ban már következetesen Énlakának írja. Így hát mindkettőnknek igaza volt s doktor Szarka Györgynek inkább. Tetszik-e érteni? Ez a vita már önmagában szépség.

De még inkább szépség Énlaka (meghajlok tehát a jó száz éve bevett szóalak előtt).

A székely falu „mozaikhasábjá”

Hálistennek, híressé vált a falu, amúgyis híres erődtemplomával a tetején. Több éve már a budapesti V. kerület pénzzel támogatja a hagyományörző építést, a világörökségnek számító,

arányos, gyönyörű falusi házak hiteles felújítását. S aki már találkozott efféle feladattal, az tudja: régi, szinte feledésbe merült anyagokból s technikával épült lakóház modernizálása, mai igények szerint lakható megőrzése sok-sok energiát és pénzt igényel. Egyszerűbb és „hatékonyabb” bontani s mondjuk salakbeton kockákból újat építeni, aztán belevésni a vízvezetékcsövet. Ennél drágább és bonyolultabb a háromszáz-kétszáz éve rakott falat, gerendából ácsolt tornácot, tetőszéket felújítani.

A megőrzött házakon Isten segítségével előbb-utóbb úgyis tárulkozik majd a parabola-antenna, a kor szava - hacsak Énlaka szokása szerint össze nem fog, s megoldja a kérdést egyetlen közösségi parabola-vevővel és helyi kábelhálózattal - de ez a többszáz éves épületeket nem változtatja meg, nem teszi ízetlenné. Marad Enlaka az, ami: szép, évszázadokra, küzdelmekre, kínokra is emlékező falu, közepén-tetején a magyar művelődéstörténet egyik leghíresebb templomával, amelynek mennyezetére Muzsnai György 1668-ban rovásjelekkel felpingálta, hogy „Egy az Isten”.

Negyven éve ismerem ezt az épületet leírásból, építészeti felmérésből, fényképről, tanulmányokból s most először állok bent, a híres, kazettás mennyezet alatt. Megtörtént...

Egyetértő mozaikhasáb

Zetelakán elég az autóbustól a szálláshely felé átgyalogolnunk a kicsi, korlátlan hídon. Nem tanácsos azonban tántorogni, mert nincs korlát, ám a híd megbízható, előfeszített betonszerkezet. S elég beköszönteni a kapun, hogy szíves szóval fogadjanak.

Két estényi kapcsolat, beszélgetés már elég, hogy a házigazda elutazásunk előtti estén már így szóljon hozzám:

- Holnap nagy munka lesz, kivetjük a pityókát! Te, ugye, érted? Neveltetésem miatt persze, tudom, hogy ez azt jelenti: ekével kifordítják a burgonyát a földből, vagyis begyűjtik a termést. Felhangzik köztünk még néhány jó szó a sötét kertben, a diófa alatt. Ezért aztán nem is csoda, hogy Zetelaka éjszakája is megajándékoz s én ismét láthatom a Tejutat, a Hadak útját, amelyen Csaba királyfi kaptat a lován s néha integet is egy kicsit a süvegével. Talán elégedett azzal, amit megmutatott nekem...

Kisbaconi mozaikhasábok

Néhány éve jószándékú budapesti ismerősöm mesélte:

- Erdélyben jártunk, voltunk Bakonban is, a Benedek Elek házában.

Nem írtam félre: „bakon” hangzott el. Hiszen ő Romániában járt s ott, románul a „c” betű a mély konzonánsok (a, o, u) előtt „k”-nak olvasandó. Eszembe villant akkor a sokat emlegetett kolozsvári vicc, amikor 1940-ben a magyar honvédség bevonult.

- Édesanyám, olyan szépet álmodtam! Hogy kimentek a rományok!

- Hát, ki is mentek, fiam, nem álom az! - Igen, de én azt is álmodtam hozzá, hogy senki sem jött bé utánuk!

Nohát, Kisbacon, Elek apó kúriája. Tágas, embernek való ház, kert, a nagy magyar kultúr szolgálta által ültetett fenyők és gyümölcsfák. (Elek apó almafái egyébként igen finom gyümölcsöt hoznak. Még szerencse, hogy a rózsafélék családjába tartozó almafa akár száz évig is élél - így aztán hihetem, hogy amit ott Réka asszony kezéből kaptam, az éppen gyermek- s fiatal- végül felnőttkorom nagy írójának, Benedek Eleknek az ültetése, nemesítése.)

Merthogy Kisbacon különös élmény. Az ember jól ismeri már képekről az udvarházat s a múzeumnak berendezett két szobában most elnézheti az íróasztalt, ahol a Magyar mese és mondavilág, a Tatárjárás mondái vagy éppen a Cimbora című, csodálatos ifjúsági lap számai készültek.

Kisbacon másként is különleges élmény. Benedek Kati, aki Benedek Elek bátyjának, a

sokkal idősebb Gábornak ükunokája, bemutatkozik Szabó Rékának, aki Benedek Elek dédunokája. Tisztázzák egymás között, hogy ők ketten nagynéni és unokahúga, s összeölelkeznek.

Már itthon, Budapesten jó, régi érzéssel veszem észre, hogy Réka asszony a Benedek Elek műveiből készült válogatása előszavában, amely 1999-ben jelent meg, „Nannyó”-nak írja a Nagyanyót. (Gyimesbükki születésű Cs. Zakariás Anna nagyanyámat Budapest kellős közepén mi is így hívtuk: Nannyó. Csodálkoztak is az osztálytársaink...)

Faragott mozaikhasáb a Hargitán

Ismét csak érzelmek rabja vagyok Farkaslakán. Itt sem jártam még soha, de szinte lépésről lépésre ismerem a tegnapi falut, hiszen kedvenc íróm Tamási Áron s a Bölcső és Bagolytól színjátékain át, kezdve még a Címeresektől s az Ábel trilógiától sok-sok novellájáig végigolvastam igen sok írását, újra s újra olvasom mostanában is.

Tamási igazándiból nem prózaíró, hanem lírikus. Prózában ír gyönyörű hangulatokat, példabeszédeket, amelyek mind egyetlen hangra rímelnék: szeresd hazádat s a benne élőket, és kedves bölcsességgel bocsáss meg azoknak, akik bután gondolkodnak, vagy éppen belebarmolnak a világba. Folytonos küzdelemben is vedd észre a szépségeket, mint Jégtörő Mátyás...

Így aztán kissé zavartan állok meg a tornácos, oly jellemzően székely, hegyvidéki porta előtt. Ez a Tamási Áron szülőháza. Szabad-e nekem belépnem ide?

Valami kilök a kapun, rákönyökölök a deszkakerítésre s vidáman, jó érzéssel nézem az udvaron s a házban nyüzsgő utastársaimat. Jó ez a színes forgatag: élet, idegen életek forognak azon a helyen, ahol Áron úr bizonyára sok órát töltött, megfontoltan s gunyorosan beszélgetett, ivott egy-egy pohár bort. Talán írt is valamit a tornácon üldögélve, térdére fektetett papirosra. Vagy nézte a lombokat s a csillagokat.

Én meg a házat bámulom s vonul előttem a borban jeget szétpancsoló Jégtörő Mátyás-Áron, a Hargita oldalában ballagó-beszélgető novellahősök, például a furulyás legény, Lőrinc-Áron, aki a román s a szász legénnyel együtt dalol-zenél, s amikor hangszerét széttiporja a csendőr, ő csak annyit mond:

- A közös kincset rontottad össze, te balga!

Eltáncolnak előttem a kakasok az Édenben, s el a közeli s távoli vándorutakról örökké a Hargita aljára megtérő Ábel-Áron is...

Aznap este, a szálláson megint csillagok, s a Hadak Útján persze vidáman szökteti a lovát Csaba királyfi. Igaza lehet, hiszen néhány órával elébb, délben még a Firtos lovát is láttam...

Mozaikos zárszó

Felvillant néhány kép, néhány jelenet. Persze, akár Bácsfaluban, a szinte Brassó külvárosává nőtt csángó faluban szálltunk meg, akár másutt, szívesen fogadtak mindenütt. Sehol sem a kincstári mosoly várt, hanem igyekezet, keresgélés. „Vajon, miféle emberek jöttek ide, hozzánk? Vajon mit gondolnak s mit tudnak?”

Ugye, nem számoltam be mindenről? Nem bizony. Nem beszéltem Bözödújfaluról, az elárasztotról, az elgondolkodtató „siratófaláról”... Sem Udvarhelyszék csodásan tiszta utcáiról és kedves Honvéd-emlékművéről, sem Gyimesbükk szívmengetően szép tájairól, sem a görgényi havasok lenyűgöző nagyszerűségéről, sem Nagyajtáról, sem Bereckről, vagy a Felsőlokon „sziklára épült házról, sem a Küküllő csobogásáról.

Nem is tudnék mindenről beszélni s nem is kell. Legyen elég most ennyi, úgymint visszavisszatérünk reá, mert érdemes.

S aki nem hiszi, járjon utána: menjen el, járja meg magát abban a kicsi országban. S ha

őszintén, figyelve jár, akkor meg is találja ott mindazt, ami egészen más.

Mert az ott: Erdély.

dc

Mentség

*Ó, mért oly későn, levelek hullása,
Daru távozása idején:
Mért nem találkoztam rózsanyíláskor,
Hajnalhasadáskor veled én?*

*Miért nem hallgattuk édes-kettesbe
A pacsirtát lesbe te meg én?
Miért nem találkoztunk a mámor, a vágyak,
Az ifjú álmok idején?...*

Miért jutnak eszembe Kiss József elégikus sorai most, a tomboló nyár közepén? Talán a műsoromra gondolok, amellyel májusi klubnapunkon szándékoztam meglepni kis közösségünket. Nostalgia a címe - Banántánc a szerelemről. Úgy gondoltuk, hogy így nyár elején mindenki szívesen emlékezik egykor volt szép szerelmekre, édesbús korabeli nóták, slágerek kíséretében. Az Oly jól csúszik ez a banánhéj, Az én nevem la Bella Tangolita, az Egy nap a világ, a Lilly Marlen és az Ahogy lesz, úgy lesz korszakokat idéző melódiai mellett könnyezve búcsúzunk egykori szerelmeinktől a Waterloo Bridge és a Hulló falevél dallamára. A valamikori szerelmeket magam idézem föl, a magam szubjektív módján, a dalokat kiváló színészbarátaim adják elő. Ez volt a terv. A műsor forgatókönyve elkészült, a szöveg megírva, a zeneanyag felvéve.

Ám ekkor közbelépett a sors. Elcsúsztam és combnyaktöréssel kórházba kerültem. A műsor nem „hajnalhasadáskor, rózsanyíláskor”, hanem ősszel, „levelek hullása” idején kerülhet csak elétek.

Ne haragudjatok. Legalább még ennek a nyárnak kedves emlékei is beleférnek a múltat idéző, nostalgizáló kedvetekbe. Ha ősz, hát ősz. Az is szép időszak. Fogadjátok akkor is szívesen!

Bende Miklós

A szerk. megjegyzése: korelnök képviselőtársunk, Bende Miklós Nostalgia című játékának bemutatóját novemberre tervezzük. A szerző-rendezőnek addig is mielőbbi javulást, teljes felépülést kívánunk!

Nyertes pályázataink 2003-ban

Az Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület nyertes pályázatait: Az Országgyűlés Emberi Jogi, Kisebbségi és Vallásügyi Bizottságától a szervezet működéséhez 800 ezer Ft támogatásban részesült.

A Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériumától a szervezet működési költségeihez 300 ezer Ft támogatásban részesült.

A Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma programpályázatra adott támogatásai:

- Fővárosi Örmény Klub üzemeltetéséhez 110 ezer Ft
- Zarándokút a Bécsi Mechitarista Rendhez 40 ezer Ft